

CỰU ĐẠI SỨ NÀO? CỰU HẢI QUÂN ĐỒ ĐỐC NÀO? CỰU ĐẠI ÚY QLVNCH NÀO ĐÃ ĐƯỢC TỔNG LÃNH SỰ VC LÊ DŨNG TIẾP XÚC ĐỂ NÓI ĐẾN CHUYỆN HÒA HỢP HÒA GIẢI?

NGUYỄN THIẾU NHÃN

LTS: Cách đây khoảng 3 tháng, tháng 4-2010, ông cựu Đại tá “phản Đảng” Bùi Tín viết bài “Món Nợ 35 Năm Đến Hồi Phải Trả”. Chuyện này không ai còn lạ gì vì từ năm 1992, ông ta đến Pháp viết “Kiến nghị của một công dân” và ở lại Pháp để viết sách... chống Đảng VC - như nhà văn Dương Thu Hương đã “ngồi bệch xuống đất” để tranh đấu cho nhân dân Việt Nam. VC “sợ” quá phải cho bà nhà văn này qua Pháp để tiếp tục viết sách ca tụng “Bác” Hồ! Và, như mọi người đều biết, sau đó, món hàng “Hoà Hợp Hoà Giải” (made in Hanoi) đã được ông Nguyễn Gia Kiểng, kẻ đã đòi “TỔ QUỐC PHẢI ĂN NĂN” và nhóm Thông Luận của ông ta đem rao bán từ bấy đến nay với sự phụ họa của lý thuyết gia Trần Bình Nam của Tổ chức Phục Hưng. Cùng lúc, ông nhà văn “Giải thưởng Văn chương Toàn Quốc” của Việt Nam Cộng Hòa là Nhật Tiến cùng các nhà văn Nguyễn Mộng Giác, Hoàng Khởi Phong... cũng lên tiếng ca ngợi “Trăm Hoa Vãn Nở Trên Quê Hương”.

Gần đây, lại có một nguồn tin (chưa được phối kiểm) cho biết Tổng lãnh sự VC tại Houston là Lê Dũng đã tiếp xúc với một ông cựu Đại sứ, một cựu Hải Quân Đồ Đốc và một cựu Đại Úy QLVNCH để bàn chuyện... hòa hợp hòa giải?

Chuyện đáng nói là LÀM THẾ NÀO CÓ THỂ HÒA HỢP HÒA GIẢI GIỮA CÁI THIÊN VÀ CÁI ÁC KHI QUYỀN LỰC CÒN NẪM TRONG TAY ĐẢNG CỘNG SẢN VIỆT NAM?

Chúng tôi xin đăng tải lại bài viết của nhà văn Nguyễn Thiếu Nhẫn về vấn đề này đã được viết cách đây 6 năm.

*

Cách nay 6 năm, ngày Chủ Nhật 17-10-2004, tại phòng sinh hoạt của nhật báo Người Việt, ông Lê Xuân Khoa đã ra mắt tác phẩm “Việt Nam 1945-1995 - Tập I” mà ông là tác giả.

“Tác giả “Việt Nam 1945-1995, Tập I”, sau đó đã tóm tắt lại cách nhìn của ông đối với vấn đề Việt Nam. Theo ông, ước muốn của mọi người trên thế giới này đều như nhau, đó là mong ước được thấy sự lớn mạnh, giàu có của đất nước mình. Muốn nhìn về tương lai sáng sủa đó, chúng ta phải làm một công việc hết sức bình thường là nhìn lại quá khứ, phải trả lại cho lịch sử sự thật của nó, cho dù trước đây hai bên có bóp méo sự thật, thay đổi lịch sử cho phù hợp với đường lối tuyên truyền thì khi kết thúc cuộc chiến tất cả phải trả lại sự thật cho lịch sử.

Giáo sư Khoa đưa ra hình ảnh hòa giải sau cuộc chiến tranh Nam-Bắc của Hoa Kỳ mà hành động di dời tất cả những ngôi mộ của các chiến sĩ Nam-Bắc trong trận nội chiến về chôn chung trong nghĩa trang Arlington với lời thơ:

“Dưới nắm mộ này là hồn Nam, dưới nắm mộ kia là hồn Bắc.
Tất cả được chôn chung bằng thân thể nhuộm đầy máu đỏ...”

và ông cũng so sánh hình ảnh này với hai câu thơ của Tô Thùy Yên được tác giả chọn in ở trang đầu:

“Quen, lạ, bạn thù chung giấc ngủ
Chung lời thương tiếc khắc trên bia.”

Giáo sư Khoa cũng đề cập tới hai trường hợp hàn gắn sau chiến tranh của Mỹ-Nhật và Mỹ-Đức ngay sau khi cuộc chiến chấm dứt và cả hai quốc gia Đức-Nhật đều mau chóng phục hồi vết thương, ít ra là trên phương diện kinh tế.

Quay sang Việt Nam, giáo sư Khoa đặt ngay một câu hỏi cho cử tọa và chính ông: Vậy đến bao giờ thì Việt Nam mới thật sự hàn gắn? Hàn gắn với Hoa Kỳ? Hàn gắn với khối người tỵ nạn đã bỏ nước ra đi? (Tuần báo Việt Mercury số 300, ngày 22-10-2004).

Qua phần tóm tắt về tác phẩm “Việt Nam 1945-1995” của ông Lê Xuân Khoa, ai cũng thấy rõ là ông Lê Xuân Khoa muốn kêu gọi người Việt Quốc Gia tỵ nạn cộng sản tại hải ngoại hãy xóa bỏ hận thù để hòa hợp hòa giải với nhà cầm quyền Việt Cộng để xây dựng đất nước giàu mạnh.

Thực ra không phải tới bây giờ ông Lê Xuân Khoa mới lên tiếng công khai kêu gọi xóa bỏ hận thù, hoà hợp hòa giải. Vào ngày 15 tháng 3 năm 2004, bán nguyệt san Ngày Nay số 522 ấn hành ở Houston, Texas có in một bài viết của ông Lê Xuân Khoa với cái tựa dài lòng thòng như sau: “Vấn đề trước mặt: Sau gần 30 năm cuộc chiến huynh đệ tương tàn chấm dứt Để Tiến Tới Quan Hệ Bình Thường Giữa Người Việt Hải Ngoại Và Việt Nam.”

Theo nhà văn Hoàng Hải Thủy thì “hình như không có sự lương thiện trong cái tên bài “...Để tiến tới quan hệ bình thường giữa người Việt hải ngoại với Việt Nam”. Không thể có “sự quan hệ giữa một số người với một quốc gia...” Người quan hệ với người, quốc gia quan hệ với quốc gia, như Tư bản Hoa Kỳ quan hệ với Cộng sản Việt Nam, người Việt hải ngoại chỉ có thể quan hệ bình thường hay không bình thường với bọn đảng viên Cộng sản Việt Nam. Và nhà văn Hoàng Hải Thủy đề nghị tên của bài xướng thuyết của ông Lê Xuân Khoa phải là: “Để Tiến Tới Quan Hệ Bình Thường Giữa Người Việt Hải Ngoại Và Người Việt Cộng Sản Việt Nam.”

Trong bài viết, ông Lê Xuân Khoa viết rõ ý kiến của ông là “người Việt hải ngoại phải quên căm thù bọn Việt Cộng để cùng bọn Việt Cộng xây dựng quê hương.” Trong bài viết đăng trong 3 số báo, báo Ngày Nay đã trích đăng riêng đoạn ông Lê Xuân Khoa viết bằng hàng chữ in đậm như sau:

“...Gần ba mươi năm sau cuộc nội chiến, thái độ tự hào của kẻ chiến thắng cũng như niềm thù hận của kẻ chiến bại đều không còn lý do nuôi dưỡng.”

Nhà văn Hoàng Hải Thủy đã có một bài viết lên tiếng về bài viết của giáo sư Lê Xuân Khoa được đăng tải trên bán nguyệt báo Ngày Nay.

*

Khi đưa ra hình ảnh hòa giải sau cuộc chiến tranh Nam, Bắc của Hoa Kỳ với việc di dời tất cả những ngôi mộ của các chiến sĩ về chôn chung trong nghĩa trang Arlington, không biết ông giáo sư Lê Xuân Khoa có đọc quyển “Việt Nam sau 10 năm” của ký giả Tim Page, để biết là ở sau trang 100 là hình mộ bia của chiến sĩ nằm ở Nghĩa trang Quân đội Thủ Đức bị đâm thủng cả hai con mắt với lời chú thích “mộ chí của quân nhân Việt Nam Cộng Hòa tại nghĩa trang quân đội bị lãng mạ”. Kế tiếp là bức ảnh to của một người mù cả hai mắt đang ngửa tay xin tiền với lời chú giải “người lính của chế độ cũ, mù lòa, không được cấp dưỡng, đang ăn xin bên ngoài nhà thờ Ban Mê Thuật sau buổi lễ Chủ Nhật.” Nơi trang 113 là hình ảnh một người đàn ông lưng trần mặc quần đùi đen rách đít, lòi mông, chân bị băng bó, đang nằm ngủ trước bậc thềm gạch của một căn phố, không mền chiếu, với lời chú thích phía dưới “vừa được thả từ trại cải tạo, vô gia cư trên đường Đồng Khởi (trước là đường Tự Do) tại thành phố Hồ Chí Minh.”

Và, cho đến hôm nay, “Nghĩa trang Quân đội QLVNCH” chỉ còn trong trí nhớ của những người dân miền Nam và những người Việt Quốc Gia tỵ nạn Cộng Sản. Người lính Việt Nam Cộng Hòa chết chôn dưới mồ, nhà cầm quyền Việt Cộng còn lòi lên để giết thêm lần nữa để thỏa mỗi hận lòng chưa phỉ, nói chi đến việc xóa bỏ hận thù với những người Việt Quốc Gia tỵ nạn cộng sản là những người mà đã có thời những người cầm quyền của Hà Nội gọi là bọn đĩ điểm, trộm cướp, bọn phản bội tổ quốc. Việc chỉnh trang “Nghĩa trang Quân đội QLVNCH” đã được một số người Việt hải ngoại đề cập đến khi tiếp xúc với Thứ trưởng VC Nguyễn Đình Bin khi ông này qua Mỹ công bố “Quỹ Yểm Trợ Người Việt Nước Ngoài” và ban lệnh cho bọn tay sai ra sức đánh phá cộng đồng. Đề nghị với đầy thiện chí hòa hợp, hòa giải để xóa bỏ hận thù này đã bị lờ đi một cách phũ phàng. Những người lãnh đạo đảng CSVN chỉ kêu gọi xóa bỏ hận thù, hòa hợp hòa giải trên đầu môi, chót lưỡi để cứu nguy chế độ, chứ chưa bao giờ họ tỏ ra thực tâm hòa giải hòa hợp với người Việt Quốc Gia tỵ nạn cộng sản. Hà có gì một người di tản ngay từ tháng 4 năm 1975, một người được định cư tại Hoa Kỳ với tư cách tỵ nạn chính trị như ông giáo sư Lê Xuân Khoa lại lớn tiếng kêu gọi người Việt Quốc Gia tỵ nạn cộng sản hãy xóa bỏ hận thù để cùng với bọn VC xây dựng đất nước, còn hơn cả chúng nó kêu gọi? Một người như “luật sư” Trần Văn Tạo trong phái đoàn của Thứ trưởng Ngoại giao VC Nguyễn Đình Bin phát biểu “người Việt hải ngoại thù dai” ai nghe cũng thấy chướng tai, hà có gì một người “chức trọng, quyền cao” trong hai chế độ Đệ nhất, Đệ nhị Cộng Hòa Miền Nam, ra hải ngoại nhiều năm tiếp tục hưởng “fund” của người tỵ nạn qua “Trung Tâm Tác Vụ Đông Dương” (SEARAC) như ông giáo sư Lê Xuân Khoa lại đi kêu gọi người Việt Quốc Gia tỵ nạn cộng sản xóa bỏ hận thù, hòa hợp hòa giải với VC để cùng nhau xây dựng đất nước còn hơn cả bọn VC chúng nó kêu gọi?!

Về chuyện ông giáo sư Lê Xuân Khoa dẫn chứng việc các nước Đức, Nhật sau chiến tranh với Mỹ “đã nhanh chóng hàn gắn vết thương chiến tranh và đã mau chóng hồi phục ít ra là trên phương diện kinh tế” có lẽ ông giáo sư Lê Xuân Khoa nên “dâng” sáng kiến này lên nhà cầm quyền VC ở trong nước, may ra họ sẽ nghe theo lời của ông giáo sư để đất nước được khấm khá hơn!

Cách đây 19 năm, năm 1991, cũng có một ông giáo sư và là một nhà văn là ông Bùi Nhật Tiến. Ông nhà văn đã từng đoạt giải thưởng Văn Chương Tàn Quốc thời Việt Nam Cộng Hòa, đã cùng một số nhà văn ở hải ngoại in lại các bài viết của một số nhà văn “phản kháng” ở trong nước. sau khi phát hành ở hải ngoại, ông nhà văn Nhật Tiến đã mang sách “Trăm Hoa Vẩn Nở Trên Quê Hương” về Việt Nam, trong sách có đoạn viết: “Chúng tôi vẫn thao thức với vận mệnh đất nước. Dù ở trên phần đất nào, trong hay ngoài quê hương, dù định kiến chính trị khác nhau như thế nào, qua lời các anh chị, chúng tôi vẫn thấy chúng ta vẫn còn nhiều điểm tương đồng.” Tờ Quân Đội Nhân Dân xuất bản ngày 18 tháng 5 năm 1991, đã trả lời rằng những người thực hiện cuốn Trăm Hoa Vẩn Nở Trên Quê Hương viết như vậy “thật là lố bịch, những kẻ đã từng làm bồi bút phục vụ chủ nghĩa thực dân mới của Mỹ ở Việt Nam trước đây, khi nhân dân phá bỏ chế độ thực dân năm 75, thì chạy trốn ra ngoài sống lưu vong, tiếp tục phản bội lợi ích dân tộc. Họ đã tự nguyện nhận tiền, nhận vàng, đồ la của các thế lực quốc tế, tự nguyện làm công cụ thực hiện mọi mưu đồ chính trị đen tối cho chúng, nay lại tự nhận mình là bạn đồng hành đi tìm tự do, dân chủ với những người cầm bút trong nước, những người đã vào sinh ra tử với sự sống còn của dân tộc trong kháng chiến chống Pháp, chống Mỹ.”

Thật là đau đớn! Thật là bất ngờ! Những người đầy “nhiệt tình hòa hợp, hòa giải” như nhà văn Nhật Tiến và những-người-cùng-đi-một-đường với ông ta, thì người Cộng sản chỉ coi họ là bọn hôi mùi thực dân đế quốc, nay dù có trở cờ cũng không xứng đáng đi đồng hành để tìm tự do dân chủ!

Chuyện lạ là dù bị chê bai “hôi mùi thực dân, đế quốc” khi xin được đồng hành với những

người cầm bút ở trong nước đi tìm tự do, dân chủ, nhưng đến năm 2004, ông nhà văn Nhật Tiến lại phát biểu y chang như giọng điệu của (cựu) Thủ Tướng VC Phan Văn Khải. Trong quyển “Nếu Đi Hết Biển” do cán bộ VC Trần Văn Thủy thực hiện, ông giáo sư, nhà văn Nhật Tiến chê bai người Việt Quốc Gia tỵ nạn cộng sản là “những cái đầu đơng đả”. Ông giáo sư, nhà văn có “cái đầu chảy re” Nhật Tiến (nói theo cách nói của nhà văn Hoàng Hải Thủy) kêu gọi VN bây giờ chưa cần tới tự do, dân chủ mà nên “ổn định và phát triển” thì tự nhiên dân chủ, tự do sẽ đến (sic!) - y chang như (cựu) Thủ Tướng VC Phan Văn Khải đã kêu gọi.

Xin kể lại chuyện này để tặng ông giáo sư Lê Xuân Khoa, người đã tự cho mình là “ngoài tài năng, tác giả còn có cái tâm rất tha thiết với Việt Nam, tất cả công trình của ông là đi tìm những bài học cho cá thể hệ bây giờ và mai sau, để tránh những đau thương của quá khứ và xây dựng thành công một nước Việt Nam phú cường và văn minh” (Một số dư luận báo chí về cuốn sách “Việt Nam 1945-1995” bài viết của Lê Xuân Khoa, nhật báo Việt Nam Tự Do, Thứ Sáu, Chủ Nhật 16&17-10-2004).

*

Năm 1993, tại Đại hội Việt kiều tại thành phố Sài Gòn, cũng có một ông giáo sư là ông giáo sư Phó Bá Long. Ông giáo sư này đã làm thơ con cóc:

“Mười tám năm rồi các bạn ơi
Lòng tôi chua xót dạ bồi hồi...”

Làm thơ con cóc xong rồi thì ông giáo sư “bạc đầu, đen óc” này đã làm một việc hết sức đốn mạt là kính xin Võ Văn Kiệt lúc đó là Thủ Tướng VC ban một cái lệnh đại xá cho tất cả những người Việt Quốc Gia tỵ nạn cộng sản tại hải ngoại. May quá! Ông Thủ Tướng VC chưa có ban lệnh đại xá thì, ông giáo sư Phó Bá Long đã ba chân, bốn cẳng chạy tuốt qua Kampuchea và sau đó trở về Mỹ và nghe đâu đã im hơi, lặng tiếng từ bay đến nay. Nghe đâu mới đây ông giáo sư “bạc đầu, đen óc” này đã qua đời lại có một ông cựu luật sư viết bài ca tụng theo cái kiểu áo thụng vái nhau!

*

Người viết không có ý so sánh việc kêu gọi người Việt hải ngoại xóa bỏ hận thù, hoà hợp hòa giải với VC để xây dựng đất nước của ông giáo sư Lê Xuân Khoa với những việc làm đốn mạt của hai ông giáo sư “bạc đầu, đen óc” Bùi Nhật Tiến, Phó Bá Long. Một ông thì bị VC viết ra giấy trắng, mực đen chê là “bọn hôi mùi thực dân, đế quốc” vậy mà vẫn ôm lấy đít của bạo quyền mà hít lấy, hít để, tuyên bố nhu cầu của đại đa số nhân dân trong nước bây giờ là ổn định và phát triển chứ không phải dân chủ hay nhân quyền gì hết. Một ông thì làm chuyện thày lay là đi kính xin VC nó ban cho một lệnh đại xá. Người Việt Quốc Gia tỵ nạn cộng sản có tội tình gì mà ông giáo sư lại đi làm chuyện ruồi bu.!?

Người viết cũng xin không đề cập đến chuyện trong buổi ra mắt sách của ông giáo sư Lê Xuân Khoa được tổ chức vào ngày 23-10-2004 tại hí viện Le Petit Trianon tại San Jose, Ban tổ chức đã không chấp nhận chuyện chào cờ, dù trước đó, theo lời ký giả Cao Sơn thì: “Cách nay vài hôm người của ban tổ chức nhờ tôi tìm địa điểm, tôi bằng lòng giúp. Ban tổ chức đã giao ước là có phần chào cờ Hoa Kỳ, Việt Nam Cộng hòa và phút mặc niệm trong phần nghi thức khai mạc. Ban tổ chức đã nhờ tôi cung cấp hai lá cờ nói trên và hai đĩa thu hai bản quốc ca Hoa Kỳ và VNCH. Tôi đã chuẩn bị đầy đủ đây, vậy tại sao lại hủy bỏ việc chào cờ vào phút chót?”

Theo tường thuật của báo Sài Gòn USA thì, sau đó, ngoại trừ đại diện của báo Việt Mercury, còn tất cả ký giả báo Việt ngữ khác cùng một số đồng hương đã bỏ ra về. Cũng theo báo

này tường thì, “ông Lê Viết Cảnh, tự nhận mình là trưởng ban tổ chức đã nói qua máy phóng thanh để giải thích việc không chào cờ như sau: “Thưa quý vị, quý chú bác, anh chị, ban tổ chức chúng tôi rất cảm ơn quý vị đã bỏ thì giờ để đến tham dự lễ ra mắt tác phẩm Việt Nam 1945-1995 hôm nay. Tôi nghĩ tất cả mọi người hiện diện tại đây hôm nay đều là những người trí thức, quý vị là khách, chúng tôi là chủ, việc tổ chức lễ ra mắt sách của bác Khoa có thể xem như là việc nội bộ của gia đình chúng tôi. Do đó quý vị không có quyền gì đòi hỏi chúng tôi phải làm việc này, việc nọ, chào cờ hay không chào cờ.” Khi có người nêu ý kiến: “Xin giải thích tại sao hủy bỏ lễ chào cờ như chương trình đã công bố?” thì ông trưởng ban Lê Viết Cảnh, người của tổ chức Pacific Links Foundation, đã trả lời rất xác xược như sau: “Ở đây không phải là cái chợ mà muốn hỏi gì thì hỏi, muốn đòi gì thì đòi.”

Ông giáo sư Lê Xuân Khoa không thể trả lời là: “... vấn đề hủy bỏ nghi thức chào cờ hôm nay hoàn toàn tùy thuộc ban tổ chức, thật tình tôi không được rõ”, bởi vì chính ông giáo sư Lê Xuân Khoa ký tên thay mặt ban tổ chức trên thiệp mời đăng trên các báo.

Việc hủy bỏ chào cờ vàng ba sọc đỏ, hát quốc ca khiến người ta nhớ đến chuyện bà Ngô Thị Hiền của tổ chức Ủy Ban Tự do Tôn giáo yêu cầu đồng bào dẹp cờ vàng ba sọc đỏ mà chỉ cầm cờ Mỹ khi biểu tình phản đối việc Thượng nghị sĩ John Kerry dìm chết dự luật nhân quyền.

Chuyện này cũng khiến người ta nhớ đến việc nhóm Thông Luận cắt nghĩa việc tạm dẹp lá cờ vàng ba sọc đỏ để hòa hợp hòa giải với ai đó khi nhóm này tổ chức ra mắt sách tại San José.

Có người biết chuyện cho chúng tôi biết là nhóm Pacific Links Foundation có liên hệ với nhóm VNHelp của bà kỹ sư Đỗ Anh Thư (người cùng với Vũ Đức Vương được VC vinh danh là “Việt kiều yêu nước” năm 2006); do đó, không có gì ngạc nhiên khi buổi ra mắt sách của ông giáo sư Lê Xuân Khoa nghi thức chào cờ, hát quốc ca VNCH và phút mặc niệm bị hủy bỏ, mặc dù trước đó người của ban tổ chức có hứa với ký giả Cao Sơn khi nhờ ông này đi tìm dùm địa điểm.

*

Bác sĩ Trần Văn Tích, trong bài viết có tựa đề “Di họa Cộng Sản” đã đưa ra những tài liệu, dẫn chứng về việc hai nước Tây Đức và Đông Đức đã tái thống nhất từ ngày 3-10-1990 đến nay mà vẫn chưa có sự hòa hợp hòa giải được giữa người dân hai miền Đông Đức và Tây Đức. Sau khi đã đưa ra những dẫn chứng, trong cuối bài viết, bác sĩ Trần Văn Tích đã viết như sau:

“Cựu Thủ Tướng Tây Đức Helmut Schmidt đã tìm cách hãm bót niềm lạc quan vào những năm thuộc thập niên 90 khi nhiều người Đức hoan hỉ, phấn khởi nghĩ đến một tương lai màu hồng đang chờ đợi quốc gia hợp nhất của dân tộc Nhật nhĩ man. Ông thận trọng tuyên bố rằng tiến trình hòa hợp thống nhất phải trải qua nhiều thế hệ và ít nhất cũng đòi hỏi một thời gian dài bằng thời gian chia cắt hai nước Đức.

Đã đổ ra hơn một ngàn tỷ Âu kim, đã chờ đợi gần bằng thời gian luân lạc của cô Kiều, và mặc dầu đang nắm toàn quyền hành chánh chính trị, chế độ dân chủ vẫn chưa hòa hợp hòa giải được người dân hai miền nước Đức chỉ vì đại họa cộng sản còn lưu lại quá nhiều dư chứng tai hại.

Như vậy làm thế nào hòa hợp hòa giải được giữa tự do và độc tài, giữa quốc gia và cộng sản, giữa thiện và ác một khi quyền lực cai trị còn trong tay cộng đảng như ở Việt Nam?

Những kẻ đang mơ tưởng hay hô hào hòa hợp hòa giải dân tộc chung qui chỉ là những kẻ vừa đần độn vừa hèn nhất.”

Xin mượn kết luận bài viết “Di họa cộng sản” của bác sĩ Trần Văn Tích để kết luận bài viết này.

NGUYỄN THIẾU NHÃN